

det for skubbe til optimisme og smil. Piet Hein sagde det med et rammende græk:

»Pessimister er dog de mærkeligste tåber, der går rundt og tror på det modsatte af, hvad de håber. Nej, optimister, som livet beror på, det er dem, der tør håbe på noget, de tror på.«

Nu er det ikke så lang tid siden, at jeg kom ude fra virkeligheden og herind på Christiansborg, hvor murene er tykke, og hvor man en gang imellem skal huske, at der også er noget uden for Borgen.

Det billede, jeg ser af Danmark, er, at Danmark er et af verdens rigeste lande med en levestandard, der er højere end noget andet sted. Det billede, jeg oplever af Danmark, er et andet end det, som bliver fremmanet i oppositionens taler. Den offentlige service er mere omfattende end nogen sinde. Vi har så mange boliger, som vi nogen sinde har haft. Flere end nogen sinde får en uddannelse. Vi har råd til at give de studerende en støtte, som kan undre i alle andre lande.

Aldrig har vi haft så mange biler, aldrig har danskerne rejst så meget rundt i verden. Vi har råd til en folkepension og en efterløn, der giver tryghed i alderdommen. Måske kan hjemmehjælpen nogle steder blive bedre, men titusinder af ældre oplever hver dag en glæde over en god service. Vi bliver behandlet på velfungerende sygehuse, og ventelisterne har ikke været lavere i mange år.

Beklageligvis har vi arbejdsløse, men vi har også råd til at behandle dem rimelig godt økonomisk. Vi fylder hver dag vores indkøbsvogne. Vi har måske velfærdssygdomme, men det modsatte ville vel ikke være tilløkkende.

Jeg kunne fortsætte, for vi lever i et godt samfund. Om nogen i Danmark burde vi glæde os over, at der er grund til at se lyst på fremtiden og den politik, regeringen har ført.

Jeg indrømmer det meget gerne: Jeg er en optimist, der synes, at Danmark er et dejligt land, hvor få har for meget, og færre for lidt.

Jørn Jespersen (SF):

Det forgangne år er jo året, hvor statsministerens og regeringens holdning til landbrugsstøtten er blevet afsløret som dybt hykleri. På det principielle plan siger regeringen, at man ønsker at afskaffe landbrugsstøtten, lave en stor reform af den, fordi den er uliberal, fordi den skader de fattige lande, fordi den er dyr for forbrugerne.

Men i praksis har det forgangne år været det år, hvor regeringen hver eneste gang, den har kunnet komme til det, har givet mere støtte til

landbruget. Først var der de portugisiske svineproducenter, som havde fået ulovlig støtte og skulle betale den tilbage. Det var selvfølgelig synd; synes den liberale regering, og derfor støttede den et forslag om at give støtte, der udlignede tilbagebetalingen, så bønderne blev holdt skadesløse.

Så kom sagen om franske og italienske vinproducenter, som på grund af støtten havde produceret for meget, hvorefter prisen faldt. Det var selvfølgelig synd for producenterne, hvorefter de skulle have støtte til at destruere vinen, sådan at den støtte, der var givet til for meget produktion, blev udlignet.

Så var der sagen om støtte til græske bomuldsproducenter. De får i forvejen fire gange verdensmarkedsprisen for deres produktion og havde derfor øget deres produktion med 60 pct. ud over kvoten. Det ville de så ikke få fuld støtte for, og det var synd for de græske bomuldsproducenter, syntes den danske regering, og derfor skulle de have ekstra statsstøtte, sådan at de også fik fire gange verdensmarkedsprisen for de 60 pct., der overskred kvoten.

Kl. 19.15

Og endelig var der italienske kooperativer, som havde kautioneret med hele deres formue, og så viste det sig, at de firmaer, de havde kautioneret for, ikke kunne løbe rundt. Og det var synd for det liberale erhverv, at de ikke kunne klare deres forpligtelser, som andre liberale erhverv skal. Derfor burde de også have støtte, så de blev holdt skadesløse for deres kautioner.

Hvad har begrundelserne været for alle disse ekstra støtteforanstaltninger? Jo, det har hver gang været, at det var uklogt at blive uvenner med de andre, for vi kunne jo også selv få brug for det, og nu skulle vi snart have formandskabet eller havde formandskabet, og derfor skulle vi heller ikke ødelægge mulighederne for at lave en reform af landbrugspolitikken, når vi havde formandskabet.

Hvad brugte statsministeren så den velvilje til under formandskabet? Den brugte han til at forlænge landbrugsstøtten til 2013 uforandret med de østeuropæiske lande oveni. Det fik vi ikke meget ud af, kan man sige. Og da vi havde overstået formandskabet, kunne man forestille sig, at vi nu holdt op med at give støtte. Det gjorde vi ikke. De italienske kooperativer var efter formandskabet. Vi støttede stadig væk.

Nu viser det sig så, hvad den egentlige begrundelse er. Det er, at nu er priserne på dansk svineproduktion lave, og vi er skadet af en dår-